

## На югъ

Съ заемаването на Призренъ и изгонването на сръбската армия, главното внимание на съюзното командване се пренесе на югъ, гдето войскитѣ на Съглашението непрестанно се увеличаваха. Стохиялдиятъ експедиционенъ корпусъ на генералъ Сарай трѣбваше часъ по-скоро да се парализира. Следъ сериозни боеве и тежки походи едва на 11 декемврий II, V, VII и XI дивизии заеха гръцката граница. II армия, следъ като получи нѣколкократни нареждания да не преминава границата, се разположи до нея. Презъ това време се водиха преговори съ нашитѣ съюзници за отбраната на южния фронтъ, които продължиха доста време — обстоятелство, което биде отлично използвано отъ генералъ Сарай да засили своя корпусъ до 270.000 души и да укрепи солунската околностъ. Засилването на неприятеля на южния фронтъ принуди нашето главно командване да прибере полковетѣ къмъ югъ за всѣки случай.

Почна се последователно изтегляне на всички части отъ дивизията.

На 30 декемврий 1915 г. 11. п. Сливенски полкъ получи заповѣдъ да прибере частитѣ си и да потегли пешкомъ по шосето Феризово — Качаникъ за гр. Скопие.

Въ Скопие полкътъ пристигна на 3 януарий 1916 г. и престоя тамъ до 23 февруарий.

Презъ всичкото време на пребиваването си въ Скопие полкътъ изпълняваше гарнизонната служба и се доволствуваше добре. Редовно заминаваха групи отпускарни и сношенията на войниците съ тѣхнитѣ близки внесоха едно ново, весело настроение. Благодарение на доброто квартирно разположение, войниците се почистиха, спретнаха се и добиха истинския си видъ.

Единствениятъ разговоръ между войниците въ това време бѣше за неясното бждеще. Новинитѣ, които идѣха отъ югъ, бѣха предметъ на обширни тълкувания и размишления. Всѣки споредъ своя умъ разправяше за своитѣ догадки. Най-силно впечатление на нашитѣ войници правѣха германцитѣ съ тѣхния външенъ видъ и съ тѣхнитѣ обширни приготовления за една дълга война.

„А бе, я гледайте, германцитѣ оратъ нивитѣ и сѣятъ ечемикъ, а ние се гласимъ за въ кѣщи!“ Така приказваха войниците предъ новитѣ приготовления на нашитѣ съюзници за новата война. Никому не се искаше да повѣрва, че войната още не бѣше свършена и че тя едва тепърва почваше.

Събитията така се стекоха, че не само войната трѣбваше да продължи, но, за наше най-голѣмо нещастие, върху насъ трѣбваше да падне най-голѣмата тежестъ. Обширниятъ юженъ фронтъ — 600 клм. — трѣбваше да бжде заетъ